

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/413/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210530
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210530.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Romana Tichého v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/97/2012-56 zo dňa 26. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal odporcovi uložiť zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľom tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 11403/2009.

Konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, predovšetkým existenciu nesprávneho úradného postupu. Jeho tvrdenia, že rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia bolo vydané s omeškaním viac ako 15 mesiacov sa ukázali ako nepravdivé. Z pripojeného exekučného spisu okresný súd jednoznačne zistil, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 14.12.2009, t. j. prvý pracovný deň nasledujúci po uplynutí zákonnej lehoty. Omeškanie tak predstavovalo jeden deň. Poukazujúc na ustálenú rozhodovaniu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nevysvetlil, v čom spočíva zásah do jeho práva v dôsledku nedodržania lehoty na vydanie poverenia. V prejednávanej veci bolo potrebné prihliadnuť aj na charakter procesného úkonu súdu, a to poverenia na vykonanie exekúcie, ktorým sa nekončí samotné exekučné konanie. Ďalej bolo potrebné zobrať do úvahy aj správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, ďalší priebeh konania, postup exekútora a exekučného súdu vo veci. Tieto okolnosti sú objektívne spôsobilé vyvolať predĺženie

zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia. Nemožno tiež nezobrať do úvahy skutočnosť, že predmetné exekučné konanie bolo čiastočne zastavené. Výkon práva navrhovateľa v prejednávanej veci je tak aj v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľ teda uviedol nepravdivé skutkové tvrdenia o dobe omeškania s vydaním poverenia a nepreukázal naplnenie základného predpokladu zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd následne už neskúmal splnenie ďalších atribútov vzniku tejto zodpovednosti a nezaoberal sa ani vznesenou námietkou premlčania. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Odporcovi ako účastníkovi v konaní úspešnému, náhradu trov konania nepriznal, keďže z obsahu spisu ich existencia nevyplývala a odporca si tieto nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania, zahrňujúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti prvostupňovému súdu vytykal, že ako navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom a prednesom a navrhnuť iné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a odňatie možnosti konať pred súdom.

Namietal, že elektronicky na mailovú adresu súdu podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. Súd sa však nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť. Vychádzal z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní.

Zároveň odvolateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených okolnostiach dôvod na jeho vylúčenie nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd.

Okrem toho. Navrhovateľ súdu prvého stupňa vytykal viacero omylov, z ktorých „príkladne“ uviedol jeho konštatovanie, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za nepochybne preukázaný považoval nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý bol bezdôvodne nečinný a spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote. Zároveň nesprávny úradný postup súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytykanými zločkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo ho robí nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, respektíve sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení veci (§ 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti sú potom ďalšie jeho tvrdenia i námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Pokiaľ navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie z odôvodnením, že žiada prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti, okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako totiž zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonný sudca (správne) postupoval v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevyvúčení (uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 10NcC/336/2013-20 zo dňa 04.04.2013), ktoré bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa riadne doručené dňa 24.05.2013. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania, ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné (ďalšie okolnosti), ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyvúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k neúspešným ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu, odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie v bode 10 svojho odvolania „nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich“, v konkrétnostiach napríklad „žalobca uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“. Tieto tvrdenia sú len opakovaním skutočností uvádzaných v žalobnom návrhu, bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej rovine.

Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacie námietky spočívajúce vo vyššie citovaných tvrdeniach odvolateľa, ktorými poukazoval na pochybenie okresného súdu, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Okresný súd jednoznačne ustálil, že omeškanie vydaním poverenia súdneho exekútora o jeden deň, oproti zákonnej stanovenej lehote nie je nesprávnym úradným postupom, nakoľko vplyv na nedodržanie tejto lehoty mali ďalšie ním zistené okolnosti, ktoré podrobne opísal v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, respektíve možnosť zaoberať sa námietkami odvolateľa, nakoľko tieto nemajú podklad v napadnutom rozhodnutí. Takéto tvrdenia okresný súd neurobil a ide o pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Naopak okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za svojvoľné, naopak rozsudok vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu, preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Je výlučne na farchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek

protiargumetnáciu. Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.